

Raděj snad pláč mi dej - Vondráčková, Helena

Půlměsíc řek svý jdi spát,
však stín mým oknem vchází.
Stín, jenž pozbyl tvář,
host půlnoční, ten bankrotář,
tvůj dvojník.

Ó proč jen nejdeš s ním?
Ó proč jen nejdeš sám?
Jak dlouho čekat mám?
Přiď zpátky.

Noci jsou prý sladký,
ale láska tvá mi schází.
Přiď ke mně z dálky tmou.
A chvátej, abys říct mohl svý
hello.

Ať stín mě neděsí,
černej jak procesí.
Ó přiď a rád mě měj.
Zažej zlej ten stín,
ten stín, co říct mi má,
já, že nejsem láska tvá,
né, já už ničím snad nejsem,
snad ničím.

Ten tvůj stín to málem křičím,
prýč jej zažej, než mě zničím.
Skoncuju s ním, ať vím, čím jsem.
Mám-li lkát, tak dej mi pláč.
I pláč snad bejvá sladší,
než stín, co slídí tmou.

Tak pojď mi říct to svý hello,
co nejdřív tvůj stín, ať zmizí,
má tvář tak cizí.
Raděj snad pláč mi dej,
pláč dlouhej
pláč.